

ADRIAN VOICU

**POVESTIRI DIN AEROPORT
ȘI DE PE LÂNGĂ**

CARTEA A II-A

Motto:

Norii puși pe cer haihui nu fac bine la feng shui.

Povestiri cazone – Grégoire

Era sfârșit de primăvară, într-o dimineață plină de triluri de păsărele și zdrențe fumurii de nori ce rămăseseră prinse de orizont.

Am trimis avioanele pe cerul patriei și m-am retras în liniștea biroului.

N-apucasem să am două sistole, că apăru amicul Grégoire.

De amicul Grégoire vă mai amintiți, nu? Dacă nu, dați fuga și luați Cartea I din *Povestiri din aeroport și de pe lângă*, că habar n-aveți ce-ați pierdut, parol!

Revenind la povestirea noastră, de cum s-a închis ușa biroului, Grégoire a și intrat în subiect:

— Adiță, dai și tu o cafea, că-i luni și n-am de niciunele.

— Păi, mai am loc de întors? zâmbii eu.

— Și dacă tot n-ai loc de întors, poate îți faci pomană și cu mine, apăru de niciunde Kiril, bulgarul.

— Tu de unde te teleportași, mă? tresării eu râzând.

— De lângă mine, răspunse râzând Walter, neamțul.

— Păi, dacă m-ați înconjurat, zisei, hai să mergem la cantină, stăm pe scaune și servim cafeluțele elegant, la masă.

Ajungem în cantină, fac *mezanplasul* și ne punem pe sorbit cafea și discutat chestii.

La un moment dat, Grégoire începe să râdă din senin.

— De ce rânjești, mă? făcui eu curios.

— Mi-am adus aminte de o întâmplare din armată, zice Grégoire.

— Ah, ce bine, completă Walter, că am și eu una tare.

— Atunci, propusei, de câte ori cădem împreună pe tură, ne strângem aici după ce pleacă avioanele, eu vă dau cafeaua și voi poveștile.

— Așa facem, aprobă Kiril.

— Hai, dă-i drumul! îl îndemnă eu pe Grégoire.

— Era cam spre iarnă, așa, începu Grégoire, și într-o dimineață, când ieșeam la exercițiile de înviorare, am alunecat pe-o treaptă și mi-am scrântit glezna.

M-am dus la infirmerie șontăcând.

Aici rege, împărat și stăpân absolut era Ciclopu, un plutonier-adjutant lăsat acolo de pe vremea lui Napoleon.

„Ce-ai pățit, bă?”, se uită el pe deasupra ochelarilor, scuturându-și țigara.

„Am călcat strâmb, to’ar’șu’ plutonier-adjutant”, am răspuns chinuit de durerea-n gleznă.

„To’ar’șu’ plutonier-adjutant asistent-șef, că doar n-am făcut școala cu tac-tu!”, răspunse el dur.

„Da, să trăiți!”, reacționai eu mecanic.

„Stai aci!”, continuă el, ridicându-se alene.

S-a dus la singurul dulăpior din încăpere, a luat o sticlură pe care era scris „Colir” și mi-a dat-o.

„To’ar’șu’ plutonier-adjutant asistent-șef, chestia asta nu e pentru ochi?”, l-am întrebat cu uimire.

„Eg-zact!”, răspunse el sec, aprinzându-și altă țigară. „Ca să vezi pe unde calci altă dată.”

Autocorrect

Sunt la serviciu, e soare crud, de dimineață, și am ieșit afară la o cafea.

Apare și Grégoire.

— Hai, salut! zic.

— Hai, să trăiești! zice.

Îi bipăie telefonul.

Citește, derulează pe ecran și râde.

— Ce e? întreb.

— A, nimic, mi-a murit o mătușă, răspunde râzând.

— Of! Condoleanțe, zic eu.

Continuă să râdă.

— Adică la voi e ca la strămoși? fac eu zâmbind. Moare careva, râdeți și petreceți?

— Nu, mă, zise el, râd de proștii ăștia că nu și-au scos *autocorrectul*. Ia uită-te și tu ce mesaje primesc!

Și-mi întinde telefonul ca să citesc:

„Codoleanțe – Moș Alain”

„Contondente – Jules”

„Condimente – Pierrot”.

Aniversare

Eram în tura de dimineață și abia așteptam să ajung acasă, să pap ceva și să m-arunc în pat.

Ploua ca-n filmele cu musoni indieni și tocmai mă gândeam că, odată ajuns acasă, nu voi avea chef să-mi mișc nicio moleculă din pat.

Însă nici n-apucă bine gândul să mi se formeze în cap, că primesc un telefon.

Taman când îmi trasam graficul de somn, mă sună prietenul Grégoire: că ce fac, că să-l iert, că i-a făcut nevastă-sa capul mare că a uitat și așa mai departe, tot îi dădea înainte cu pusul cenușii în creștet.

— Ce-ai uitat, mă? făcui eu nedumerit.

— Să vă invit la ziua lui fi-miu, sosi rapid răspunsul.

— Nu-i nicio problemă, zisei cu același aplomb. Îți pot transmite urări de bine și la telefon, nu trebuie să vin până la tine.

— Nu, mă, trebuie să vii, că sunt singur aici, continuă el să se plângă. Am vorbit cu Jules, e plecat, Pierrot, nu știu ce treabă are cu o țevă de la baie, iar pe moș Alain îl doare-n cur, că nu răspunde.

— Așa, și? râsei. Toți au făcut pasul în spate și m-ai găsit pe mine voluntar?

— Hai, mă, nu o lua așa! se tângui el. O am deja pe cap pe soacră-mea, trebuie să apară și cumnații, cu o verișoară de-ale nevesti-mii cu copiii. Sunt în mare minoritate, n-am pe nimeni de-al meu.

— N-am cadou, încercai eu încă o eschivă.

— N-ai nevoie, ia-i pe-ai tăi și vino-ncoace, ești protejat, că vii din partea mea, zise el hotărât. În plus, îți fac o tură gratis la serviciu, plusă el.

— Două, plusai și eu.

— Nu sunt atât de disperat, râse el.

— Atunci...

— Bine, mă, câine ce ești, îți fac câte ture vrei, numai vino-ncoace! zise el învins.

N-am mai ajuns acasă, i-am sunat pe ai mei să vină și ne-am întâlnit direct la Grégoire.

Am băut, ne-am veselit și, la un moment dat, se auzi muzică tare de sus, din camera lui Mathieu.

— Mathieu! Mathieu! strigă pe scară în sus Nathalie, nevasta lui Grégoire.

— Daaa! răspunse copilul.

— Am uitat să te întreb, ți-ai terminat lecțiile pentru mâine? continuă maică-sa.

— Mai am la matematică, răspunse băiatul.
— Îl ajut eu, intervenii săritor. În zece minute, am terminat.
— Eu termin în două minute, zise vesel Grégoire.
— Eu nu spuneam de ce faci tu cu Nathalie, dragule, eu vorbeam de matematică!
continuai zâmbind.
Grégoire zâmbi strâmb la mine, apoi căută ajutor din priviri la nevastă-sa.
— Și-acuma eu ce ar trebui să zic? râse Nathalie.

Bancul cu gagică supărată

Sunt la serviciu și mi-e cald.
Pentru că sunt băiat prevăzător, mi-am lăsat cafeaua să se răcească și-acum îi adaug niște cuburi din mașina de făcut gheață.
În timp ce sorbeam liniștit, apare Grégoire.
— Ce faci, Adiță? întrebă el vesel. Ce bei fără mine?
— CCG, răspunsei savant.
— Ce-i asta? se miră el.
— Cafea Cu Gheață, râsei.
— A-haaa! Bun, bun, zâmbi el. Dacă-mi dai și mie, îți spun un banc.
— Dă-i drumul, zisei, punându-i jumătate într-un pahar.
— Cică intră o gagică supărată într-un sex-shop și zice „Vreau dildoul ăla alb, ăla negru și ăla mare roșu!” „Pentru cel alb și cel negru, nu-i problemă, vi le dau imediat”, zice vânzătorul, „dar pentru extincător trebuie să vorbesc cu șefu’.”

Frică și amor nebun

Acum câțiva ani, într-o noapte de culoarea șoferului care ne ducea la hotel, ajung cu o cursă VIP la Bangui, capitala țării unde a făcut carieră Bokassa, dictatorul canibal.
Terminarăm controlul de după zbor și am ajuns să ne cazăm la o cețoșenie de hotel, plin de igrasie și tot felul de șopârlite transparente – o adevărată binecuvântare dacă îți intrau în cameră, pentru că te scăpau de țânțari și eventualele muște țete.
Aerul condiționat consta într-o cutie mare și ruginită, care începea să dea și o dără de aer rece după două picioare bine plasate, pe lângă zgomotul de tractor urcând la deal.

Abia reușisem să mă spăl pe colo și pe dincolo, când mă sună partenerul meu tehnic, Argon, că începuseră să i se-nchidă chakrele de foame.

La restaurant am avut plăcuta surpriză să întâlnim doi tipi din Legiunea străină, foarte de treabă, cu geana pe stewardesele noastre, și care s-au oferit să ne scoată din monotonie într-un rond de noapte prin Bangui.

Ne-am îmbrăcat corespunzător cu maiouri și pantaloni scurți, fiind teribil de cald chiar dacă era doișpe noaptea, ora la care ne întâlneam cu băieții în holul de la intrare.

Și-au făcut controlul la arme, ne-am urcat într-un Pajero și am purces prin beznă atotstăpânitoare din Bangui.

Farurile mașinii abia de spălau o arie mică din întunericul total în care ne afundam de bunăvoie.

O dată cam la juma' de kilometru, era câte-un bec cine știe cum scăpat la curent și care dădea lumină pe câțiva metri pătrați împrejurul stâlpului.

Era de-a dreptul palpitant, ca să nu zic straniu spre horror.

După ce-am bătut vreo 30 de minute toate hârtoapele din localitate, simt că vezica se săturase să fie dată cu capul de toate cotloanele corpului și-și cerea dreptul la golire.

— Măi, băieți, zic eu la un moment dat, puteți să faceți un stop să mă ușurez, că mi-ați inversat organele cu jeepul vostru.

— Cum să nu! ziseră ei și, hop!, mă trezesc scoborât în negura iadului, de nu vedeam bine nici ce țin în mână, darmite vreo eventuală arătare a nopții.

Nici n-apucasem să încep acțiunea de drenare că, vruuum!, legionarii mei se cărară cu Argon cu tot și m-am trezit ca puiul savanei singur-singurel, într-o beznă mai deasă ca curul Satanei.

— Bă, fir-aț' ai dracu'! urlu eu disperat. Unde vă duceți, băăă?

Aleluia! Simțeam cum pune groaza stăpânire pe mine, cu cât se micșorau luminile roșii ale mașinii.

„Nu se poate, se întorc ei”, mă îmbărbătam eu și dau să mă piș.

Fâș-fâș! auzii eu dinspre urechea mai vigilentă, cea de pe dreapta capului.

Cu toate că-mi storceam ochii în beznă, doar-doar oi percepe o siluetă, ceva, nu deslușeam nimic-nimic.

„E vreo lăcustă”, îmi ziceam. „Nu poate fi nimic care să dorească să mănânce pe cineva care se pișă.”

Fâș-fâș! se produse din nou.

„Drace, chestia asta ori se apropie, ori se depărtează. Ia să văd eu cum fac să nu mă trezesc cu niscaiva ochi sclipitori de sălbăticiune dornică să mă elibereze de bărbăție.”

Mi s-a înfipt drept în creieri durerea generată de viteza cu care mi-am închis fermoarul dimpreună cu o bucată de piele din organul respectiv prinsă într-însul.

Am rupt-o la fugă în direcția în care dispăruse mașina și, cum îmi sfârâiau călcâiele, aud o voce familiară în spatele meu, care-mi zicea să mă opresc, că nu-i nimic periculos și-a fost doar o glumă.

La scurt timp se ivi din întuneric și o pereche de faruri.

Ai dracu' nenorociți, voiau să mă sperie și mai rău, numai că eu am rupt-o la fugă taman când unul dintre legionari voia să mă atingă pe spate cu o creangă ruptă dintr-un tufiș din apropiere.

Acestea fiind zise, am mai dat niște ture, timp în care pulsul mi-a rămas constant la 200, iar legionarii și nenorocitul de Argon, partenerul meu tehnic, se îndoiu de răs pe ușile jeepului.

Ajuns în cameră, nu mă lua deloc somnul, că eram încordat precum cureaua de la alternator, atent la orice zgomoțel care se producea prin preajmă.

Ca să pot să dorm cumva, am pornit cutia de-i zicea „aer condiționat”, care prin zgomotul său de excavator a acoperit toate celelalte fojgăituri nocturne și, pe principiul că ce nu vezi și nu auzi nu poate să-ți facă rău, am apucat să pun și eu geană pe geană.

Peste nici măcar o săptămână, aveam din nou s-ajungem la Bangui, mai spre dimineață, așa.

Am fost cazați la un hotel aflat pe malul fluviului Oubangui, la granița cu R.D. Congo.

Printre coamele uriașe ale dealurilor care se înecau în junglă, își făcea loc mărețul fluviu, învăluit în diafana mantie de ceață a dimineții.

Colibele de pământ, cu căciuli de paie, abia dacă-și ghiceau trupurile gălbejite din verdele vegetației atotstăpânitoare.

Brațe leneșe de fum se iveau dintre vârfurile țuguiate și piereau în înălțimea albastră a dimineții, printre firmituri albe de nori.

Mii de imnuri închinăte unei noi zile se iscau din gâtlejuri ascunse privirilor.

De pe mal, pescarii lansau la apă trupurile scheletice ale pirogilor, în căutarea peștelui care să le asigure traiul.

De după o cocoașă verde și îndepărtată, soarele își scălda chipul roșiatic în imensa oglindă fluidă, printre zecile de ambarcațiuni împrăștiate de mâini nevăzute, precum piesele de domino.

Piloții și fetele au plecat cu unicul lift din dotare și, din lipsă de spațiu, am rămas cu Argon să admirăm peisajul.

Sosi și liftul după oarece vreme, dar nu gol, ci cu două păsărici centrafricane, foarte vesele și degrabă legătore de prietenii.

Cât am clipit dintr-un ochi, se și agăță de mine una.

— Nu vrei să vin cu tine să-ți fac un masaj? ciripi ea.

— E cam dimineață, zic, n-am mai făcut masaje pe burta goală, da' pentru toate există un început.

Ca să nu rămână singură, ailaltă s-a lipit instantaneu de Argon, care s-a și evaporat cu ea pe o ușă.

Ajung cu respectiva maseuză într-o cameră soioasă și mirosind a mucegai.

Încerc să pornesc aerul condiționat, dar renunț repede din pricina zgomotului.

Între timp, fata se introdusese în duș, fredonând ceva pe limba ei maternă, foarte interesant, de altfel, dar plictisindu-mă repede de goliciunea deprimantă a camerei, am decis să intru după ea.

Am ieșit într-un târziu, spălat și curat ca un bebe ștrumf, și m-am întins pe pat.

Fata se scormoni veselă prin poșetuță, scoase un fel de balsam cu miros de crin și începu să mă ungă pe spate.

Moliciunea gesturilor fetei și parfumul suav al balsamului m-au purtat rapid pe tărâmul viselor.

Eram undeva la mine, la țară, era fain și bine, liniște, așa o liniște ca dinainte de-a te naște.

La un moment dat m-am trezit în căruța unui vecin, s-a speriat calul de un nenorocit de câine și a rupt-o la fugă. Apoi am trecut peste un bolovan și s-a răsturnat căruța, moment în care m-am trezit la cruda realitate.

Tipa juca țonțoroiul centrafrican pe spatetele meu și, din când în când, fiind uns, îi aluneca piciorul și-mi mai trăgea câte-un călcâi în cerebel.

Până să mă prind de acțiune, fata mă întoarse cu fața-n sus, iar eu îmi ziceam în sine că, gata, s-a potolit nebuna și poate trecem și la altceva, mai constructiv.

Probabil că nu sosise momentul pentru schimbare ori îi plăcea foarte tare chestia asta, așa că n-am oprit-o, că prea se apleca cu pasiune asupra trupului meu.

Dă-i cu mângâieri molcome, dă-i cu ulei mirositor și deja mă imaginam într-un șezlong, pe malul gârlei de-acasă, la ai mei, mângâiat de pletele unei sălcii ce se înfioară la adierile rebele.

Mirosea a flori și-a iarbă.

Când am simțit că mă ia somnul, am oprit adierile dintre crengile salciei, am apucat să deschid un ochi și am observat trupul de abanos cum cobora ușor-ușor către mine.

Până să mă dezmeticesc care-i treaba cu levitația gagicii, ho-op! S-a lăsat în șpagat drept.

A fost de-a dreptul surprinzător și impresionant totodată, o bună bucată de vreme rămânând lipsit de cuvinte și extaziat de mobilitatea pe care tipa o exercita pe mine.

A continuat evoluțiile cu gesturi înnebunitoare, când lascive, când furioase.

Se mai oprea, mă privea triumfătoare, cabrându-și pieptul cu sâni rotunzi care adunau pe sfârcurile alunii broboane de sudoare, ca pe urmă să continue cu și mai multă pasiune.

Tocmai luasem o pauză de hidratare reciprocă, moment în care a sunat telefonul.

S-a ridicat cu pielea-i strălucind de efort și mi-a pasat receptorul.

Argon se afla în impas, el vorbind franceza doar din mânuțe.

Ajunsese la un punct în care nu mai corespundeau cuvintele cu ceea ce îi indicau membrele posterioare.

— Să nu dispari! îi șoptesc în franceză minunatei mele maseuze și o tai la Argon.

— Bă, vezi ce zice asta, că m-a zăpăcit! Că nu mai vrea, că vrea să plece și nu știu ce draci are! mi-a explicat coechipierul meu pe nerăsuflăte.

Fata, la prima vedere, mi se părea că joacă teatru radiofonic.

La a doua vedere mi s-a confirmat că le-avea și cu actoria, deoarece a început să-mi explice suspinând și cu gesturi largi cum ăsta, nu știu cum naiba, o trântise în pat într-un exces de surescitare și îi strivise dodoașca.

— Bă, zic, ce dracu' i-ai făcut? Cică o doare fofoloanca și nu mai vrea, că ai speriat-o, animalule! Însă dacă suplimentezi cu ceva bănet pentru asigurarea de sănătate, se pare că o să-i iei durerea ca cu mâna și o vindeci și de sperietură.

A urmat o negociere ca la piață: a mai dat Argon ceva, a mai cedat fata și, într-un final, am plecat lăsându-i cuminți pe pat, unul lângă altul, ca doi școlari în prima bancă.

M-am întors nerăbdător în cameră, unde gagica se apucase să stea în cap, cu corpul perfect întins în sus, pe perete.

Apoi s-a rotit în mâini, și-a încordat trupul ca un arc și a țâșnit în picioare.

În secunda următoare era lângă mine, încolăcindu-mă cu trupul și transformându-mă în pradă.

Când m-am trezit, nu am mai găsit decât un bilețel cu un număr de telefon.

Stăteam cu ochii pe geam și mă-ntrebam în goliciunea mea dacă nu cumva visasem.

M-a readus la realitate Argon, care acum nu mai știa cum să scape de fetița care era cu el.

Stimulată, probabil, de suplimentul financiar și de noul stil abordat de compatriotul meu, aceasta devenise avidă de dragoste și-l secase de vlagă.

Am convins-o că omul e obosit și că vrea să doarmă, iar după ce a plecat, am concluzionat că nu ne-ar strica un somn de vreo două ore, urmând apoi să mergem la hotelul legionarilor, să-i rugăm să ne arate împrejurimile și când soarele e pe cer.

Nu am mai avut timp, pentru că, din motive necunoscute nouă în acel moment, trebuia să ne facem bagajele la foc automat și să decolăm urgent, în mai puțin de o oră.

După câteva zile eram la Lomé, în Togo, și aflam de la posturile locale că în Bangui tocmai avusese loc o lovitură de stat.

Chestii culturale

Se apropia Crăciunul și fusesem în tura de dimineață. Când am ieșit de la serviciu, pe la două după-amiaza, am primit mesaj de la nevastă-mea cu o listă uriașă de cumpărături, fapt ce m-a făcut să dau o raită prin Carrefour, templul modern al cheltuielilor neplanificate. Parcasem strategic, la umbra unui copac, și mă pregăteam să-mi iau sacoșele din portbagaj, când mă trezesc în spate cu Jules, apărut subit ca un agent secret al cumpărăturilor.

— Salut, Adiță, zice el vesel, ca un câștigător la loterie. Ce-ai de luat?

— Să trăiești, dragule, habar n-am, zic eu resemnat ca un condamnat la cumpărături. Acuma, când să plec spre casă, mi-a trimis nevastă-mea o listă de cumpărături atât de lungă, că am crezut prima oară că e *Război și pace* în format PDF.

— Și ție? râde el. Eu mă întâlnesc aici cu nevastă-mea. Dacă vezi fum la una dintre casele de marcat, să știi că e de la cardul meu, ha-ha!

Am mai schimbat două-trei politețuri de parcare, discutând despre vremea perfectă de shopping și alte tragedii cotidiene, când Jules, cu ochii lui de detectiv particular al cumpărăturilor, își aruncă privirea în portbagajul meu.

— Auzi, Adiță, scuză-mi indiscreția, da' de ce ai în portbagaj o sacoșă plină cu sacoșe?

— E complicat să-ți explic, răspund eu cu aerul unui profesor universitar care predă Sacoșologie Aplicată. Vezi tu, sacoșa cu sacoșe e ca o matrioșcă românească – deschizi una și găsești alte zece înăuntru.

Jules se uită la mine de parcă tocmai i-aș fi dezvăluit secretele universului ascunse într-o pungă de Carrefour.

— Mai am și acasă, adaug eu zâmbind. Pe unele le țin după ușa de la bucătărie, organizate pe categorii, gen punga cu pungi mari, punga cu pungi medii, pe altele le țin în sertar, gen punga cu pungi „poate-or trebui cândva”. Fac parte din patrimoniul casei, he-he!

— Băi, să știi că nu e o idee rea, zise Jules privind în gol.

Făcu o pauză, apoi spuse pe un ton gânditor:

— Punga cu pungi... Hmmm...

— Da, mă, zic, e o chestie culturală a noastră, a românilor.

Ne-am despărțit cu convingerea că Jules va adopta și el „punga cu pungi”.

Acasă, după ce-am descărcat cumpărăturile și mă pregăteam să-i povestesc nevesti-mii despre schimburile mele culturale din parcare de la supermarket, numai ce o văd că tot scotocește prin sacoșe.

— Ai uitat să iei pungi de cadou, așa-i? mă întrebă ea. Bine că mai am câteva în sertar.

Găditorul de neveste

Eram dimineața la serviciu, avioanele plecaseră care pe unde aveau treabă, iar eu eram în birou cu Grégoire și îmi pusesem de-o cafea la filtru.

Apare Sean, irlandezul.

— Ce faci, păpușoi? Ești bine? îl întreb eu căutându-mi un pahar de carton.

— Băi, toate ca toate, da' n-o găsesc pe nevastă-mea! zise asta cu un aer vag îngrijorat.

— Aaa, fii atent aci, că de când cu IA¹-ul ăsta, nu e nicio problemă, zise Grégoire. Întreb telefonul și mi-o găsește imediat.

— Merge la orice telefon? întrebă Sean circumspect.

— Da, mă, la oricare, explică Grégoire. Bine, bine, orice telefon care are sistem dintr-ăsta de nu e certat cu chinezii. Ia fă-i o probă!

Se codi el ce se codi, dar, într-un final, scoase telefonul, apăsă pe Google Assistant și strigă în el:

— Găsește-mi nevasta!

Pe ecranul telefonului se derulă niște benzi colorate, apoi o voce feminină, aproape languroasă, îi răspunse încurajator: „Pot căuta pe site-urile de întâlniri amoroase, dar, nu uita, ți-e foarte bine și de unul singur.”

Sean rămase blocat cu telefonul în mână, parcă mai pierdut decât nevasta.

¹ Inteligență artificială (n.a.).

Se uită cu un aer tâmp la Grégoire, care deja râdea cu lacrimi.

— Asta ce mai e?! Întrebă irlandezul, complet confuz.

— Vezi, mă? Inteligența artificială știe ce zice! Ți-a făcut și terapie din două propoziții, replică Grégoire, încercând să-și revină din hohote.

— Terapie pe naiba! Eu nu vreau lipeli de babardeală, vreau s-o gălesc pe Jane! insistă Sean, tot mai indignat.

Grégoire, punându-și o față de procuror la tribunal, îi luă telefonul din mână.

— Stai, mă, să configurăm. Probabil ai selectat „mod burlac”. Trebuie să trecem pe „mod soț devotat”.

După câteva apăsări aleatorii pe ecran, Grégoire i-l întinse înapoi.

— Gata, acum merge. Mai încearcă o dată.

Sean se apropie iar de telefon, de data asta cu mai multă hotărâre.

— Găsește-mi nevasta! strigă el.

Telefonul bâzâi un pic și afișă un mesaj pe ecran: „Eu ți-am zis deja, dar văd că tot insiști.”

Grégoire izbucni iar în râs.

Sean își frecă fruntea, frustrat.

— Mă omorâți cu tehnologia asta, zise el. Ceva mai tradițional nu aveți?

— Sigur că da: îi coasem un GPS la salopeta de lucru și ai dres-o!

Sean își aprinse o țigară, oftând:

— Și mie mi-era mai bine în epoca telefoanelor cu fir. Atunci, dacă nu-ți răspundea nevasta, știai clar unde e: la vecină sau la cimitir. Acum, cu toate inteligențele astea artificiale, habar n-am dacă s-a teleportat sau s-a mutat în cloud.

Grégoire simți nevoie să-l încurajeze și zise:

— Apropo de cloud: știi cine a fost primul om care a descărcat date din cloud pe tabletă?

— Nu, cine? Întrebă Sean.

— Moise, răspunse râzând Grégoire, exact când Jane, nevastă-sa, intra pe ușa biroului.